

Hrepenenje po miru

Vojna na vzhodu divja,
le kje sta grlica in v kljunčku oljčna vejica?

Otroci trpijo, ko pod prisilo
svoj dom zapustijo in
odidejo v tuje kraje, kraje neznane,
nekateri brez svoje mame, brez družine
in v srcu brez topline.

Ne vedo, kam življenje odneslo jih bo,
ali bodo preživeli ali bodo še dolgo trpeli?

Strah se širi namesto miru,
kje je pogovor brez prepira?
Kam odšlo je sočutje in dobro počutje?
Ali vas je strah, da vpletejo še nas?
Mar ni bolje dobro živeti,
se med sabo razumeti?

Posledice čutimo vsi,
zato pri sebi razmisli še TI, kaj lahko narediš,
da to spremeniš.

Klic na pomoč

Vse rastline, ki so dolgo rasle, zelenele,
čisto vse so ovenele, se skrile pod pepel, pod ruševine,
nekatero pa so razstrelile mine.
Niso padla le drevesa, padle so zgradbe, domovi,
padla so upanja ljudi,
strta srca so ostala, trudna zemlja in narava.

Narava nas je vzgojila,
nam omogoča življenje in mi ji vračamo trpljenje?
Je to pravično ali od nas zelo sebično?
Ne trpi pa le narava, trpijo družine, ki so izgubile člana.
Težko je vsakemu človeku na svoj način.
Pa je to res potrebno?
Se vam ne zdi to malo bedno?

Ta strah, te bolečine, te vse to sploh kdaj mine?
Koliko ljudi smo izgubili, nedolžnih mladih misli,
ki niso imele priložnosti se izkazati,
nam mogoče pokazati boljšo pot, da ne pride do takšnih nezgod?
Je vojna res vredna vsega hrepenenja po svobodi,
žalovanja ob izgubi, strahu, ki nam ga zada?
So vsi nedolžni res zaslužni tega zla?

NEŠTETO VPRAŠANJ ...

(ZAKAJ???)

Tina Štorman, 9. b